

[Tholstrup.]

fordelagtigere i udlandet, når man frit kan vælge, hvornår man vil gøre sine indkøb, og man sælger også bedre i udlandet, når salget bliver frigivet. Vi har set det med æg og smør, som nu ikke længere sælges på de fortvivlede langtidsaftaler.

Som vi tidligere har fremhævet, er der kun tre måder at øge landets velstand på: for det første øget produktion, og det har vi fået; det kan aflæses af vore eksporttal på ethvert område. Den anden måde er større opsparing, og det har der faktisk også været; investeringerne er steget, selv om den politik, der har været ført, ikke just appellerer til folks sparevilje. Den tredje måde er at lave bedre byttehandeler med udlandet; her er også sket en forbedring indenfor de områder, hvor liberalisering har fundet sted, hvilket netop kan aflæses af de førnævnte tal. Hvorfor så ikke tage skridtet fuldtud og ophæve restriktionerne for udenrigshandelen helt?

En overgang var mit parti alene om den opfattelse, at en frigivelse ikke ville betyde nogen svækkelse af kronen. Jeg har hævdet dette, lige fra før man foretog den sidste devaluering i 1949, og nu har jeg fået medhold af en fremtrædende ung radikal, kronprinsen i Skivekredsen, Lauge Dahlgaard, som ligefrem foreslår, at man opskriver kronen med 5 pct. Det kan han kun foreslå, fordi han mener, der er en baggrund for det. „Randers Amts Avis“ slutter sig hertil og mener, at adskillige partier her i folketinget vil gå med til en sådan kroneopskrivning, men her må jeg straks sige, at retsforbundet ikke vil være med til en kunstig forhøjelse af kronkursen. Skal kronkursen op, må det ske, fordi kronen bliver fri og den selv kravler opad. Vi vil ikke være med til nogen som helst kunstige foranstaltninger her.

I mandagskronikken i „Dagens Nyheder“ den 24. oktober skriver det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, at tidspunktet ganske vist ikke er inde lige i øjeblikket, men at det kunne tænkes, at vi engang i fremtiden kan hæve kronkursen, hvis internationale forhold opfordrer dertil. Vi har imidlertid erfaring for, at en autoritativ udtalelse om, at kronen vil stige i fremtiden, har en vis virkning på den øjeblikkelige vurdering af kronen. En stor kronestig-

ning ville naturligvis ikke være til gavn, men en lille smule genvinding af den kunstige nedskrivning, som fandt sted i september 1949, ville sikkert være nyttig, og det ville stimulere spareviljen, hvis alle de mennesker, som det dengang gik ud over, kunne se, at det også kan gå den anden vej. Der var mange, der tjente godt på nedskrivningen af kronen, men der var langt flere, nemlig de små sparere, som må nøjes med at spare i sparekasser og på obligationer og ikke er så store sparere, at de kan købe ejendomme og den slags, der satte mange penge til dengang, og det var måske ikke mere end rimeligt, at de fik en chance for at genvinde lidt af det.

Med de stigende landbrugseksportpriser, vi har i øjeblikket, ville en lidt højere krone ikke kunne slå noget i stykker. Det må jo ikke glemmes, at landbruget selv står som køber af varer, der bliver billigere, når kronen går i vejret: korn, foder- og gødningsstoffer, brændsel og benzin og også en række andre forbrugsvarer. En mindre kronestigning ville standse prisskruen, der er til særlig skade for landbruget, og der bør derfor ikke lægges hindringer i vejen for den.

Da der nu således ikke heller længere fra anden side gives udtryk for, at der er nogen risiko forbundet med at indføre fri konvertibilitet, kunne man for den sags skyld gerne ophæve enhver form for valutakontrol straks.

Når jeg hele tiden har hævdet dette synspunkt, skyldes det den kendsgerning, at kronen er mere værd end den omveksles til. Man kan købe mere for en krone i Danmark, end man kan købe for den tilsvarende valutamængde i andre lande. Kun i Holland og England har man indtryk af at priserne svarer nogenlunde til danske priser. Tager man de øvrige lande på kontinentet over en bank, ligger priserne 25—50 pct. højere. Dette gælder også i nogen grad Finland, men i knap så stærk grad Norge og Sverige. Jeg har tidligere hævdet, at der ikke er nær så stor forskel på en dansk og en svensk krones købekraft, som kursen angiver, og dette understøttes i høj grad af lederartiklen i „Berlingske Tidende“ i dag, hvor der står:

„For samtlige varer og tjenesteydelser i det danske budget var prisen i København 10 390 kr., medens prisen i Stockholm ville være 13 998 kr.“